

In memoriam

БРАНИСЛАВ П. ЈОВАНОВИЋ

1921. — 1984.

Дана 27. јула 1984. године умро је др Бранислав П. Јовановић, улогодишњи сарадник Географског института „Јован Цвијић“ Српске академије наука и уметности. Колектив Института се, с дужним поштовањем и великим болом, од њега опростио 1. августа 1984. на Новом гробљу у Београду.

Бранислав П. Јовановић је рођен 6. јуна 1921. године у Београду, у породици високих интелектуалаца и познатих научних посленика на пољу географије. Детињство је провео у Скопљу, где је завршио основну школу и гимназију, а године 1939. се уписао на X физичкогеографску групу Филозофског факултета у Београду.

Капитулација бивше Југославије затиче га у Скопљу, које убрзо напушта по наређењу бугарског окупатора. До средине 1943. године борави у Београду, где је мобилисан у тзв. Националну службу и упућен на присилан рад у Борски рудник. Потом, до средине 1944. године је био запослен у Секцији за одржавање пруге у Крагујевцу и отада је настањен у селу Добрачи, родном месту свога оца — академика Петра С. Јовановића.

Од 10. октобра 1944. године добровољно ступа у редове НОВ-а, где је на разним дужностима остао све до октобра 1945., када је демобилисан као резервни официр ЈНА.

Након демобилизације наставио је студије на географској групи Природно-математичког факултета у Београду и дипломирао 28. новембра 1947. године. У међувремену, од 4. јуна 1947., био је постављен за приправника, односно за препаратора у Географском институту Српске академије наука.

Своју каријеру и плодносан научни рад у Институту је наставио све до пензионисања, почетком 1972. године. Тако је, у својству асистента, успешно положио докторат 30. децембра 1955. године при Српској академији наука са тезом „Релеф слива Колубаре“, на основу чега добија звање научног сарадника дана 21. јула 1956. године. У звање вишег научног сарадника је унапређен 24. априла 1965., а на радно место научног саветника распоређен је 24. децембра 1970. године. У том својству је остао до пензионисања, које је уследило због нарушеног здравља.

Бранислав П. Јовановић је припадао плејади младих људи који су носили племенити терет послератне социјалистичке изградње наше земље. Свој ентузијазам на националном и социјалном препороду друштвене заједнице несебично је преносио и на поље географске науке, која се од 1947. године изграђивала и развијала у окриљу Географског института Српске академије наука. Боље речено, својски је прионуо на посао из научне дисциплине којој се определио, и то онако како је било дефинисано дугорочним плановима рада Института а по интенцијама искуسنх професора и чланова Академије.

Као научни радник, Бранислав П. Јовановић се искључиво бавио геоморфологијом као географском дисциплином. Од самог почетка своје плодне делатности клонно се поступка једног фактографа: увек је своју интелектуалну сензибилност усредсређивао ка уочавању основних научних проблема било да се бавио регионалним прилозима и монографијама било синтетичким студијама. Увек му је био циљ да пружи нове теоријске поставке како из карстологије, која га је највише привлачила, тако и из флувијалне и литоралне морфологије. Умео је да све то зналачки синтетички, да презентује научне новине, макар се понекад са тиме нисмо слагали. Али, упркос томе, све је то служило као подстицај на размислање, конфронтирање или саглашавање и као покретачка снага за даљи развој наше научне дисциплине.

Онакав какав је био као научни радник, наш Бранко је био и као човек. Његов пут по животним истинама је био праволинијски: без устручавања пам је саопштавао своје мишљење, погледе на развој међуљудских односа и нашег друштва. Понекад је то можда изгледало мало опорно, али се увек могао уочити његов смисао за синтезу, лак хумор и његова снажна воља да се без хипокризије помогне друг и пријатељ. А то је оно што никада не пада у заборав.

Нека му је вечна хвала!

Чедомир С. Милић